

Μέρτζιον, Έπαρ. Διον. φηγοσ.

Λάμπρος

Ήπ. Χρ. 13, 84

1

17. α.

Ἰεὺ μαρτυρικὴν καταθέσκει τοῦ Μ. Μαντον-
κίου καὶ Μ. Ἀθανασίου γνησίου ἐν Κερ-
κίρ, τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1677 προσηύχ-
θη :

« Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λαρίου, ἐνόματι
Διονύσιος φηγοσός, με' εἰς ἄλλον ἐνόματι
Λάμπρον, γραμματεῖς τοῦ Ὀδοῦ- Παναί

καὶ ἔτα ἄλλου δεξιὴ Γεώργιον, γραμματικὴ
 ἐνὶ Τούρῳ, ἄνευ δυσμενείων ἐπεδουρῶ-
 μεταρὸ αὐτῶν καὶ τοῦ Παιδοῦ, ἐκδοῦν μετὰ
 700-800 περίαν Ἀθναίων, ἑταῖρον καὶ δοξορ-
 μῶν τοῦ Παιδοῦ καὶ τοῦ στίχου του.
 Συνεχίζου ἐταῖρον πρό τριῶν ἡμερῶν καὶ
 ὁ Λαμπρός, ὁ ὅποιος εἶχε διαφύγει ἐκ τῆς χω-
 ριστῆς ὁδοῦ Πόποθο· τοῦτον παρέδωκεν
 σὺν Παιδοῦ καὶ ἴδω κατὰ τὴν δύναμιν, διότι εἶχε
 ὑποσχθεὶ ἀμειβέσθαι ἐκ τοῦ ἴσου καὶ αὐτῶν οἱ
 ὅποιος εἶχε συμμετέχει καὶ τῶν συμμορίων.

Μέρτζιον, ἔπαν. Διον. σφ. 1205.

Ἡπ. Γρ. 13, 85

2

Λάμπρος

17. εἰ

Εἰς τὸν Λάμπρον ὁ Πασσαῖς ὑπεσχέθη τὰ
τοῦ χαρίσιν τῶν γυναικῶν, εἰς ἐξήντη Τουρκοί,
ὡς καὶ πολλὰ χρήματα, ἀλλ' ὁ Λάμπρος
προσέτιμος τὸν γρικωδὶ δαΐατον, διότι
τοῦ ἔκρινε πρῶτον ταῖς αὐταῖς καὶ τῶν
μύτων καὶ κατόπιν τὸν ἔβαλε ἐπὶ τὴν εἴ-

ἔνα γὰρ ἴδαρον, τὸν περιέμεν ἐκ' ὀρόσηφου
 τὸν πόρην ὑπὸ τοῦ, κρότου, τὸν συμπαίην
 καὶ κατόπιν τὸν ἔγχεσε ξωντατόν. ,